

Finland har Kommunallove af 6te Februar 1865 for Landet (§§ 9—10) og af 8de December 1873 for Stæderne (§ 10), ifølge hvilke Valgretten tilkommer Enter, fraktilte Hustruer og ugifte myndige Kvinder paa samme Betingelser som Mænd. Den fjerde Kirkelov af 6te December 1869 (der træder istedetfor den gamle med Sverig fælles af 1686) giver desuden Kvinder i Finland en lignende Stilling ved Præstevvalg og Menigheds møde som i Sverig (§§ 212 og 309).

I Rusland skulle — ifølge Kommunalordninger af 1864 (for Landet) og 1870 (for Bjerne) — statsdende, mindst 25aarige Kvinder kunne øve Valgret saavel til Distrikts- og Provindsforjamlingerne paa Landet som til de tilsvarende Forjamlinger i Stæderne, men kun ved en mandlig Fuldmægtig, som opfylder samme Vilkaar for Valgretten (C. Elberling: „Kvindersagen“ i „Høistolebladet“ den 10de Juni 1887, Nr. 23, Side 1076, og Stanton: Woman suffrage III. 915).

Østerrig har endog givet visse Kvinder politisk Valgret. Rigsraadsvalgordningen af 2den April 1873 § 9 bestemmer, at „i den store Grundbesiddelses (de Høistbesattedes) Vælgerklasse blive ogsaa Personer af Kvindeløn, som have fuld borgerlig Handleevne, ere 24 Aar gamle og ikke udelukkede ved Valgretten, behandlede som Valgberettigede.“ Men Kvinden udøver Valgretten i Bøhmen ved en valgt Fuldmægtig (Landslov af 9de Januar 1873 § 10) og i Galizien ved sin Mand, naar hun er gift, ellers ved en valgt Fuldmægtig (Landslov af 20de September 1866 Art. 2). Fremdeles have statsdende Kvinder Valgret i Kommunerne og til Landdagene. Kun i Wien og nogle andre større Stæder ere Kvinderne udelukkede fra Valgretten. Den kommunale Valgret udøve stemmeberettigede østerrigste Kvinder ved sine Mænd, naar de ere gifte, ellers ved Fuldmægtig (Sveistrup II., 44 § 14 (Note 4) og 116 § 12 (Note 3), samt

„Gemeindegesez“ af 5te Marts 1862, Manz's Udgave, Wien 1878, S. 83 § 4, 1).

Ungarn giver statsdende Kvinder Valgret i Kommunerne (med Undtagelse af Buda-Pest) og Valgbarhed i alle de mindre Kommuner („Landesgesez-Sammlung“ 1871, S. 122 § 35, 123 § 38 og 124 § 42).

England har gjengivet Kvinden flere af hendes tidligere Rettigheder med Hensyn til Deltagelse i det offentlige Liv, hvilke først 1832 bleve hende helt berøvede. 1869 fik statsdende Kvinde Valgret til Byraadene i de større Stæder (Public General Acts 1869, ch. 55, § 9), 1870 fik hun baade Valgret og Valgbarhed til Skoleraadene (P. G. A. 1882, ch. 75, § 29), og 1882 blev hun valgbar til Byraadene i de større Stæder (P. G. A. 1882, ch. 50, §§ 9 og 11), ogsaa til Sogneaavn („Parochial boards“) og Fattigværge („Poor guardian“). — I Skotland fulgte Valgretten og Valgbarheden til Skoleraad 1872 (P. G. A., ch. 62, § 12) og til Kommunalraadene 1881 (ch. 13) og 1882 (ch. 6). (Stanton: Woman suffrage III. 871). — At den engelske D Man, der har sit eget Parlament, har givet Kvinden politisk Valgret 1881, og at flere engelske Bilande have efterlignet Moderlandet med at give hende kommunal Valgret, bør nævnes.

Nordamerika's „Forenede Stater“ har som bekjendt, ikke været mindre gavmild end den gamle Verden i denne Henseende. Elleve Stater have givet Kvinden Stemmeret i Skolefager, og i nogle af disse Stater er hun tillige valgbar til Skoleraadene, ligesom i England. Nogle Stater, senest Kansas, have givet hende almindelig kommunal Valgret uden dertil at knytte Skattepligt. 1887 blev en Kvinde valgt til Forstanderske for en Kommune. Politisk Valgret fik Kvinden først i Territoriet Whoming, og det allerede i 1869. Tolv Aar senere udtalte dette Territoriums Gouverneur — der udnævnes af de „Forenede Staters“ Præsident, og altsaa ikke